

praksis fortsættes i det omfang, dette skønnes hensigtsmæssigt.

Endelig bemærkes det, at det i øvrigt kunne overvejes, om det vil være hensigtsmæssigt at sammenlægge Persontrafikrådet med Vejtransportrådet, således at der herefter vil være ét organ, der behandler principielle spørgsmål og sager inden for bus- og vejtransportområdet, idet sagstyperne inden for de to områder i vidt omfang er parallelle. Dette skal endvidere ses i lyset af, at Færdselsstyrelsen fremover, jf. lovforslagets § 1, nr. 4, vil være den kompetente myndighed, der udsteder tilladelser til fjernbuskørsel.

Efter stk. 2 træffer Færdselsstyrelsen afgørelse i andre sager, herunder også i sager om afgørelse om udstedelse af tilladelse til international buskørsel m.v., ligesom Færdselsstyrelsen - som i dag - fungerer som sekretariat for Persontrafikrådet.

Både ved Færdselsstyrelsens egen behandling af ansøgninger om tilladelser og i sager, som styrelsen forbereder for Persontrafikrådet, er det af betydning, at styrelsen har alle relevante oplysninger i den konkrete sag. Det er i denne proces samtidig vigtigt, at Færdselsstyrelsen kan modtage oplysninger fra organisationer.

Med den foreslåede bestemmelse i stk. 2, 2. pkt., præciseres det på den baggrund, at Færdselsstyrelsen bl.a. skal kunne forelægge ansøgninger om tilladelse til erhvervs-mæssig personbefordring og busudlejning m.v. og godkendelse som ansvarlig leder i et selskab m.v. for branche- og arbejdstagerorganisationer inden for buskørselsområdet. Disse organisationer sidder inde med stor viden om forholdene på dette område, og deres udtalelser i konkrete sager kan derfor være væsentlige bidrag til Færdselsstyrelsens sagsvurdering.

Det bemærkes, at Færdselsstyrelsens brevveksling med Persontrafikrådet i forbindelse med udførelse af sekretariatsfunktionen har intern karakter, jf. herved offentlighedslovens § 10, nr. 3. Endvidere bemærkes det, at det følger af forvaltningslovens § 31, at styrelsen kan indhente oplysninger hos andre myndigheder.

Efter bestemmelsen i stk. 3, 1. pkt., vil det endvidere være Persontrafikrådet, som fastsætter standardvilkårene for tildeling af tilladelser i overensstemmelse med retstilstanden i dag.

Det foreslås endvidere, at Persontrafikrådet som et vilkår kan fastsætte mindsteantallet af passagerer. Baggrunden herfor er, at der i de af Persontrafikrådet udstedte tilladelser til erhvervs-mæssig personbefordring er fastsat et vilkår om, at der ved bestillingskørsel skal deltage et mindsteantal passagerer i kørselsarrangementet. Vilkåret er fastsat for at afgrænse bestil-

lingskørsel over for taxikørsel, idet man hindrer, at navnlig mindre busser uretmæssigt konkurrerer med taxivognmænd. Definitionen af bestillingskørsel ophæves med forslaget § 1, nr. 8, men der vil fortsat være et behov for at afgrænse buskørsel over for taxikørsel.

For så vidt angår 2. pkt. er det efter den nugældende lov om international buskørsel trafikministeren, der fastsætter vilkår for udstedelse af internationale tilladelser. Efter bestemmelsen foreslås det, at det er Færdselsstyrelsen, der fastsætter vilkårene.

Ifølge den internationale buslov, der ophæves med dette lovforslag, meddeles tilladelse af trafikministeren, ligesom det er trafikministeren, jf. ovenfor, der fastsætter de nærmere vilkår for tilladelserne. Adgangen til at træffe afgørelse efter denne lov er overført til Færdselsstyrelsen, jf. herved Trafikministeriets bekendtgørelse nr. 729 af 7. oktober 1998 om henlæggelse af opgaver til Færdselsstyrelsen. Bestemmelsen indebærer derfor ingen realitetsændring på dette punkt.

Persontrafikrådets afgørelser kan efter den gældende buslov ikke indbringes for anden administrativ myndighed. En tilsvarende bestemmelse er derfor medtaget som en del af den nye § 2 a, stk. 4. Bestemmelsen omfatter tillige Færdselsstyrelsen.

Efter den gældende lov kan trafikministeren bestemme, at en afgørelse, der efter aftale med Persontrafikrådet er henlagt til Færdselsstyrelsen, ikke skal kunne indbringes for højere administrativ myndighed. Bemyndigelsen til at afskære klageadgangen er i dag udnyttet i busbekendtgørelsen. Der er derfor ikke tale om en ændring af retstilstanden for så vidt angår sådanne afgørelser, når muligheden for at indbringe Færdselsstyrelsens afgørelser for Persontrafikrådet afskæres.

Da Færdselsstyrelsen alene træffer afgørelse på baggrund af de retningslinier og inden for rammerne af de standarder, der fastlægges af Persontrafikrådet, findes det ubetænkeligt, at det i loven fastslås, at styrelsens afgørelser ikke kan påklages med henblik på en ny vurdering af sagen. Det understreges imidlertid, at både Persontrafikrådet og Færdselsstyrelsen, som hidtil, vil kunne tage initiativ til drøftelse af generelle problemstillinger, der eventuelt måtte opstå som følge af behandling af konkrete afgørelsessager. På denne måde vil det fortsat kunne sikres, at Færdselsstyrelsen har det bedst mulige kendskab til branchens generelle vilkår.

Afgørelser truffet af Færdselsstyrelsen kan i henhold til den nugældende internationale buslov indbringes for Trafikministeriet som 2. instansmyndig-